

POKUŠAJ

(odlomak iz romana)

Kad je heroin dospio do Kalhunovih kostiju ili gdje već, on se protegao, skoro i suviše skladno jer bio je haj, i uzeo je video-kasetu sa TV-a, koji je, kao većina stvari u sobi, bio nadohvat stola za kojim se bude nekoliko puta dnevno. Pornić domaće izrade na kaseti prethodne noći mu je pozajmio Zigi. Zigi želi da čuje Kalhunovo „vrsno“ mišljenje. Ubacio je kasetu u svoj krš od video-rekordera i zapalio marlboro lajt. Naravno, nema najavne špi-ce. Ustajali bijeli dim curio je iz Kalhunovih otvorenih usta i nadirao mu u pritvorene oči – zatreptao je – koje su bile u fazi rasijanosti i laganog spuštanja. Masa toga odigrava se u njima. Protrljavši nos nadlanicom, ispravio se u stolici, i trepćući se usredsredio. Okej. Kad eto Zigija, nema sumnje, još kao klinac, nag, poleđice na nekom krevetu negdje, dok drka pubertetlijski kurac. Kalhun se zgadio i iscerio istovremeno. Tik, tak, tik... Sati i sati nekoga koga će kasnije poznavati dok jednostrano opšti sa gojaznim Ujkom-kako-se-zvaše. Nema zvuka. Kalhunu isprva snimak nije predstavljao ništa više od urnebesne šale. Potom se smorio ili uvrijedio, nije se mogao odlučiti. Debeljko je beskraino Zigiju nešto radio. Bilo je to teško za gledanje, jer bilo je tako strano. Osim toga, nikako da dobije na poletu, bar za posmatrača sa strane. A onda tu je i problem Zigija u središtu akcije, dok zuri u prazno ili povremeno u kameru sa ranom verzijom onog iskošenog, molećivog „voli-me“ pogleda koji Kalhun veoma dobro poznaje i sve vrijeme izbjegava. „Isuse.“ Kalhun je prodžarao po genitalijama, nikad tako otužnim i beživotnim. Zatim je, umiren, odlutao zureći ni u šta... u TV. Pornić se rastvorio u njegovom preziru prema konvencionalnom svijetu. „Fuj.“ Ljudi su virusi, pomislio je. Trepće. Sad mu je uspelo da se slabo osmijehne. Klik. Zigijeva traka pre-motava se u daljini. *Isuse*, heroin održava stvari *tako*...

Zigi je pažljivo posmatrao svjetloplavo Y nagoviješteno trbuhom, kukovima i raširenim nogama ispod čaršava. Zatim je uhvatio komad čaršava između palca i kažiprsta i strgao ga sa sebe. „Brzo“, prošaptao je. Mršavo tijelo bež boje, šest malja na grudima, krajnje iz-blijedio trag od sunčanja, kita i jaja simetrični u crvenkasto-braon žbunu. Kada bih bio u potpunosti gej, razmišlja, ili žena, ha-ha, *ja* bih karao ovo tijelo. Okej, možda ne baš *karao* u drugom slučaju jer *to* bi bilo nemoguće, nego... što? Grlio, ljubio, pušio mu, uh... O, jebote. Zigi je ustuknuo. Upravo sam, to jest, *pristao* da se *preselim* u Njujork sa Rodžerom! Sranje, sranje, sranje... Iskočio je iz kreveta i preturao po ladicu dok nije našao kovertu svog manje strašnog tate. Uskočio je opet u krevet i povukao čaršav do pasa, sa izvađenim pi-smom u ruci, već čitajući. *Dragi moj Zigi, nebo napolju je sivkasto ko sladovo mlijeko*... Bla, bla, bla... bla, bla... Tu. „Ovaj dio“, Zigi naglas razmišlja, šćepavši papir. Prvo, Rodžer se

navodno *nemalo stidi da ti detaljno izloži detalje mojih blago pedofilskih interesovanja, budući da si i ti sam mlad bla, bla, bla...* Onda, da vidimo... Pubertetlije su moja slabost, pogotovo oni vitki, depresivni, slatki, pametni, nespokojni koji se osjećaju na neki način izopačeni spram svojih vršnjaka. Čini se da moje interesovanje za njih pojačava tajno, premda krhko, samouvjerenje ovih mladića... Uplašen, Zigi je ispustio pismo na grudi. Savilo se u nekakvu... „Hm.“ Zapravo izgleda kao odvodna cijev. Urušena. Koja ne počinje nigdje i nikud ne vodi. U stvari, podsjeća ga još više na krovove onih utočišta od kartonskih kutija koje su neki odrasli beskućnici izgradili ispod izlazne rampe auto-puta blizu njihove kuće. Zigi pilji, zamislivši kako se sklopčao u smrdljivu loptu unutar jednog od njih. Zašto ne postoje kuće za lutke za beskućnike?, pita se. Trepće. Neko bi se mogao opasno obogatiti njihovom proizvodnjom i prodajom. Možda on i Kalhun. Može to sebi da predoči. Ali uzbuđenje kao da je splasnulo kada je ugrabio i ponovo otvorio pismo. Ovaj dio... Zažmurio je, usredsredio pogled... *jer vjerovatno se pitaš što moj ukus tačnije podrazumijeva. Hm. Prvo, treba da znaš da se moj istančani, probirljivi doživljaj pop muzike primjenjuje i na ljudska bića. Stoga biram prijatelje selektivno, a partnere još selektivnije. Za mene su tinejdžeri tipa na koje sam ukazao primjer ljudskih bića u jeku vitalnosti, na vrhuncu svoje evolucije, da kažem. Zigijevе genitalije kao da su zadrijemale, zzzz... Rđav znak, rđav znak. A što se tiče onoga što volim da im radim, anilingus je stručni izraz za to. „Lizanje šupka“ je ljupkiji sinonim. Da li si znao da su mnogi, mnogi gejevi više zainteresovani za dupe nego za velike kite, uprkos svekolikoj priči o suprotnom? „Jesu, ponekad“, Zigi je prošaptao. Dopada mi se da provodim kvalitetno vrijeme sa dupetom prelijepog tinejdžera, da ga masiram, proučavam kao mapu, bilježim podatke o njemu, stavljam mu jezik u anus (ovo je uobičajeni homoseksualni čin) da mu zavučem prstenac (takođe), i tako dalje. Nemoj ni na tren pomisliti da ovaj tip seksa ima ikakve veze sa „seksom“ na koji te Brajs primorava. Štaviše, on je mnogo srodniji obožavanju. Onda se pismo izvinjava što je bilo tako prostačko na pola stranice. Zigi preleće. Već sebi predočava to o dupetu. Bacivši pismo na stranu, pomjerio je čaršav, uhvatio se za koljena, i savio se, poput stola na preklapanje, istovremeno napravivši polusalto unazad, tako da mu je dupe poletjelo sa čaršava i u letu se otvorilo. Sad je napregnuo vid u tom pravcu. Ali tijela su suviše sirova ili nedokučiva ili tako nešto. Namješta se na leđa, opipavajući podrobno koliko je mogao po čmaru, kao da su rijetke malje i smežurani šupak bili neko obilježje ili brajica. A da su bili brajica, vjerovatno bi tu pisalo „ćao“, pomislio je, ha-ha-ha-ha. Zigi je zatvorio oči sanjareći, dodirivao se prstima, ali svaki put kad bi prizvao sliku Rodžerovog blijedog, krupnog lica smrskanog u njegovom šupku, taj relativno seksi portret počeo bi da se mijenja... ili, hm, da se preobražava. Kao da je zaražen, ili... kao da su mu oči očne duplje i Brajs ga kroz njih posmatra ili... što? „Sranje... sranje, sranje...“ Zigi je mlatio madrac pesnicama. „Mrzim te“, rekao je, misleći na Brajsa, i možda pomalo na Rodžera. Škrip, škrip. Ustao je, na trenutak je kiptio od bijesa, zatim je navalio na svoju tijesnu, pretrpanu sobu, trgajući sa zida dragocjene postere Hüsker Düa, bacajući na sve strane knjige, blokove za crtanje, hartije, kasete. Oborio je komodu i skočio na tanku poleđinu od šperploče. Jedno stopalo mu je propalo unutra i zagazio je praktično do koljena u zamršeni mlaki veš i rasparene čarape. To mu se učinilo... nekako tužnim. „Jebem ti.“ Tres. Drugo stopalo je probilo drvo i uronilo u majice, maramice itd. Plivale su mu oko lista i gležnja kao... meduze ili tome slično. „O, ne“, rekao je, primijetivši prve prigušene otkucaje glupe emotivne bombe. Čučnuvši, čvrsto*

je obgrlio bedra, nabio dobar dio lica u usko V koje su činila njegova čvornata, paralelna koljena, i udisao astmatično koliko je mogao, pokušavajući da se rastriježni na limunskom vonju svojih neopranih prepona. Ponekad to uspije. „Sranje.“ Nerazgovjetno pokušava da se izgrdi. Ali već je počeo da rida. „Sraanje...“ Zigi se izgubio u zastrašujuće složenoj premda još amaterskoj povratnoj sprezi sopstvenih osjećanja. „Sraanje...“ Tras. Vrata spavaće sobe otvorila su se udarivši o zid. Brajs, go, riđe kose koja se pretvorila u vulkan, ružičastog lica koje je rikalo i bljuvalo, praktično se obrušio na njega. Zigijeva masna braon kosa snažno je počupana na dva mjesta, i on je zalebdio – istrgnut, u stvari – pravo uvis i izvan komode. „Prestani!“ Nazubljeno drvo unakazilo mu je gležnjeve, osjećao je. „Tata, molim te.“ Zigi je odvučen, pribijen uza zid, gdje su mu čiode probadale leđa. Smučeni Brajs udario ga je koljenom jednom, dvaput u prepone, pustio mu je kosu, izmakao se. Zigi nije mogao disati, davio se, dahtao, pao na tepih, noge su mu gotovo vibrirale. Puzao je, nježno zaklanjajući šakom testise, poguran naprijed udarcima koji su mu rasporili meso na grebenima kostura. Sedmi šut prostro ga je preko komode. Jednom rukom prigrlio je komad namještaja. Drugu ruku zabacio je preko leđa, nastojeći da pokrije svoju utrnutu zadnjicu. Šut. „Već sam ti *vidio guzicu*“, dere se Brajs i nogom udara Zigijevu ruku. Prsla je tako glasno da se nešto sigurno unutar nje slomilo. Sad je nastupila relativna tišina, naravno izuzevši Zigijevu jecanje, i, hvala bogu, album Hüsker Düa. Brajs je onda šmrknuo i rekao: „Svakako, ti moraš unutra živjeti“, i Zigi je isprva pomislio da se odnosi na njegovo tijelo. Ali Brajs je vjerovatno mislio na ono što je preostalo od njegove sobe. Tras. Zigi je opet sam. ...*All these crazy mixed-up lies floating all around, making these assumptions brings me down...* Činilo se da se ne može pomjeriti. „Sranje.“ U dubini hodnika su se zalupila druga vrata. Što ako sam nepokretan? pomislio je. Usredsredivši se, uspio je neznatno pomjeriti bedro, pa potkoljenicu. Dobro je. Kasete Hüsker Düa stigla je do njegove omiljene pjesme, „I Apologize“, bučnog, ljutog, pomalo zbrkanog protesta protiv poretka stvari u svijetu, koji toliko pristaje njegovoj trenutnoj situaciji da je to maltene presmiješno. Zbog toga je pozajmio to ime za svoj časopis. Ali svaka njihova stvar ima značenje za Zigijev život svake sekunde. Zbog toga mu tako puno sad znače. Zajedno sa Kalhunom, vjerovatno Nikol, možda s Rodžerom, ali ni sa kim drugim... OK, možda sem Eni, koja je tako nesebična sa zalihom droge. Tu je i Ujka Ken, hmm, koga stvarno mora nazvati. „Sranje.“ Ustavši i izvinivši se, Zigi s grimasom na licu gleda po razvalini sobe ka naherenom digitalnom satu. 3:17 izjutra.

Klik.

„Ken je“, najavio je piskav muški glas, praćen šuštanjem vazduha koji zviždi u plućima i iz pluća, zakopanih ispod najmanje sto trideset kilograma kože, sala, kostiju. Ujak zvuči nesumnjivo strašnije preko telefona. Licem u lice, gojaznost mu nekako pristoji. Ili je Zigi jednostavno navikao na to. Čudno.

„Ja sam“, kaže Zigi balaveći. „Brajs me je upravo pretukao. Mogu li... doći?“ Ustuknuo je, iščekujući.

„Pa...“, odgovara Ken, drhtavog glasa, uzdrmanog... od alkohola? Naravno. „Ovaj... čekaj da povratim dah... imam jednog klinca ovdje. I mi... ukapirao si već. Pa, možeš doći, positi na gajbi, prespavati. Ali možda ćeš vidjeti neke stvari koje će te malo uznemiriti.“

Prije nego što je odgovorio, Zigi je osluškivao muziku koja je distorzirana treštala u pozadini. Zloslutna je, ali tupava. „To zvuči zanimljivo, ujka Kene”, kaže. „Ali noćas sam vjerovatno previše van sebe.”

„Aha, i što je još novo?”

„Da, da.” Zigi se smijulji. Onda se sjetio kako je ujka Ken zurio u Kalhuna kad su zajedno svratili, i počelo mu je kucati ubrzano u vršcima prstiju, te ih je prekrstio. „Pa, ko ti je taj klinac? Znam li ga, ili nju?”

„Robin ovdje kaže da je najveći ljubitelj Slayersa na svijetu. Jel' čuješ muziku? To je Slayer. Jesi li ikad čuo za njih? Što još... Ima, hmmm, otprilike... dvanaest, trinaest godina. Znaš one glam heavimetalce? Ofarbana plava kosa, marama, malo sjenke za oči, ruž?”

„Bože, ne podnosim te tipove.” Zigijeve krmeljave oči zažmirile su i preletjele po podu zatrpanim smećem, tačnije po parčetu iskrenog, prije-vremena-srednjovječnog lica Boba Moulda.

„Jeste, *sjajno je*”, piskavo odgovara Ken dečku u svojoj... dnevnoj sobi, vjerovatno. „Evo me za sekund, OK? Pa, ako ih ne podnosiš, Zigi”, dodao je, prigušenim glasom. „Trebalo bi da skokneš do mene.”

„Možda sutra.” Zigi je podigao komadić postera. „Poslije škole. Hoće li on još biti tamo?” Dok je posmatrao Mouldovo uvećano, modro oko, situacija se nekako rasplinula u uopšte-nu normalu.

„Da, da... Slušaj, postaje nestrpljiv. Moram da idem. Ne, sjedi tu, Robine. Sjedi opet dolje.” Klik.

* * *

Kalhun se sada osjeća milion puta bolje. Ovaj put je izgubio svijest bez halucinacija, ali barem se stvarni svijet, još tačnije danas, skrasio u uobičajeno, besmisleno mjesto. Ono što se dosad dogodilo predstavlja jedan šablon. Telefonski pozivi, posjete, fiksovi, malo seksa, pomalo TV-a. Ono što je pred njim izgleda predvidljivo. Zigi, njegov najveći obožavalac, pojaviće se uskoro, sjesti po strani, odišući smiješnu količinu privrženosti, koju Kalhun može uzeti ili ostaviti u zavisnosti od... bilo čega. Hira? Društvo je kul kad je tako uklesano u kamen. Eni... ona će se vratiti, ili neće. Eto, to je zgodna mala zagonetka, zanimljiva primjena mašte. Ne davati pet para za seks, to je predivno. Moraće da se sjeti da priča o ovom stanju svijesti u svom romanu, gdje god da je. Tamo negdje. Kalhun gleda kroz procijep na kopcima. Da, to je to. To trepereće pravougaono plavetnilo, ta sablasna noćna svjetlost. „Mm...” Što iko može reći? Kalhun je samo dio kreveta, beživotni predmet nalik na jastuk, po vlastitom mišljenju. On je puka svijest ili šta god. Čudno je kako su kreveti spektakularni. O, kad bi samo mogao biti komad namještaja, kako kažu pjesnici. Drugim riječima, ne biti ništa posebno i imati neobuzdan, analitički mozak kao njegov. Hm. Kalhunova usta, koja su zjapeći, premda iskrivljeno, visila, izvitoperena naborom na jastuku, lagano su se zatvorila i... prezirno se podsmjehnula? Tako bi rekao. Osjećao je veoma blag povjetarac po golim leđima i dupetu. Odakle dolazi? S nekih otvorenih vrata? Sranje. „Alo?” pita gromko. „Hm... Zigi?” Ali jedini odgovor je atmosfera prostorije. Kucanje sata, jednostavno zujanje u njegovim trubastim ušima. Vrijeme je da se isključi, odluta, vjerovatno u pravcu sna.

„Mm...“ Kada zadrijema, Kalhun je maltene nedodirljiv. Noževi mogu bosti, meci pogađati, kurci prodirati, vjerni prijatelji odlučiti da trajno okrenu leđa, do bezumlja smoreni i/ili prestrašeni. Vidite, on bi preživio. Spokojstvo, to je tražio, u ma kakvom obliku. Heroinska sedacija je zasad dovoljna, mada ne bi bilo posve odvratno kada bi Zigi ili neko nazvao ili povremeno svratio da zrači humanom toplinom. Samo malčice, misli. Do tada... Kalhun je napipao čaršav.

Bosonog, bez košulje, prsiju kvrgavih od žmaraka, Zigi upire u Kalhunovo zvonce sedamnaesti put. „Hajde, molim te“, kaže, brzo marširajući u mjestu. Pokušava s komšijom do Kalhunovih vrata, finim postarijim surferom koga je jednom ili dvaput sreo.

Odgovor s interfona. „Koji ćeš kurac?“, dere se nejasni glas. Sranje.

„Došao sam da vidim Kalhuna. Hmm... hitno je.“

Tik, tak, tik...

„Hajde. *Molim te. Smrzavam se.*“

Bzzzzz...

Glavni hodnik nekadašnje fabrike igračaka je u neku ruku topliji, bogu hvala, i skoro vidljivo zamagljen utješnim mirisima post-post-postkivanja, koji se jasno smjenjuju dok Zigi prolazi od vrata do vrata. Biftek, možda... paradajz sos... uh, riba...

Povlačenje stopala.

Vrata tik pored Kalhunovih su pukotina prekrivena tankom žutom trakom. Kad se Zigi približio, širom su se otvorila. Istureno lice punih vilica, neobrijano, slabo osvijetljeno, s dugom plavom kosom koja je neukrotivo mlatarala oko njega. „Imaš li predstavu *koliko* je sati?“

Zigi se ugrizao sa usnu. „Ehhh...“

„Tri i dvadeset pet izjutra, mali.“

„Ok, ali...“ Zigi je gurnuo šake u džepove. „Hmm, izvini. Kalhun je, hmm... u nevolji i potrebna mu je moja pomoć.“

Komšijine zakrvavljene oči s kesicama ispod sjaje, reklo bi se, vjerovatno uslijed nekih bolje-ne-znati-kakvih-sve umnih eksplozija. „Taj mali bi trebalo da nauči da se brine *sam o sebi.*“ Vrata su se naglo trzla, i tip maljavih leđa u boksericama teškim koracima je gazio prema Kalhunovim vratima. Napipao je ključaonicu. „Jedva da ga i poznajem... a treba da...“ Nabo je ključ. „...propuštam njegove drugare... svaki put kad je suviše urađen da bi...“ Klik. Vrata su škripeći otkrila uobičajeni, slabo osvijetljeni dnevni boravak. „Nema na čemu“, obrecnuo se. Okrenuo se, ispario.

„E, hvala!“, Zigi je poviknuo za njim.

Povlačenje stopala.

„Kalhun?“ Zigi kuca na vrata spavaće sobe. Kuc, kuc... Ništa. „Umm, ulazim, okej?“ Okrenuo je bravu. „Pa... pokrij se.“ Škri-i-iiip. U sobi je tako mračno da Zigi mili podom kao neko ko je tek oslijepio, uputivši se, hmm, možda pola metra, metar desno od tirkizne svjetlosti laptopa, gdje, ako je dobro izračunao, znate-već-ko leži ošamućen ili drijema u krevetu. Držimo palčeve. Da, evo je... ta... stvar. Zigi sjeda oprezno na neki rub. Škrip.

„Hej“, začuo se duboki, nježni glas.

„Oh, *super*. Pa ti si okej! Bio sam se... zabrinuo.” Zigi je prilijepio ruke i nagurao ovu grudicu mesa među još drhtave noge.

Kalhun se zakašljao.

„Da li te... ono kao, jako boli?” Kroz jezu koja ga podilazi itd. Zigi počinje da osjeća potpuno, složeno zadovoljstvo što je sam sa Kalhunom, djelimično zahvaljujući slaboj toplini slatkastog mirisa, koja je postala specifično podešena na blizinu njegovog najboljeg prijatelja otkad je heroin postao dio priče.

Kalhun je pročistio grlo. „Ne.”

„Pa, okej”, Zigi je blago zbunjen jer ne zna što to znači. „Pa to je... *super*.”

„Zajebao sam.”

„Misliš ovo sa... heroinom?”

„Sve.”

„Ahh, uh...” Zigi frenetično razmatra izraz „*sve*” na sekund. „Ne brini... hm...” Skoro, skoro da je izbrbljao nešto najgore što bi mogao reći, tj. kako je Kalhun najbolja osoba na planeti, što bi – uprkos tome što je istina, što se njega tiče, i ljubazna stvar da se nekome kaže, bar u teoriji – zasigurno upropastilo... hm... raspoloženje?

„Jebiga”, promrmljao je Kalhun. „Možda jednostavno treba da se ubijem.”

Zigi je istog trena postao ukočen i nefunkcionalan od vrata naniže kao isklesana figura. „Kalhune, ja... ne znam što da kažem, znaš?” Ne može baš najbolje disati. „Jer ti ne podnosiš kad ti kažem da si strava, ali... ja jednostavno... mislim... da jesi, i, uh... mislim, *znam* da jesi.” Ubrzano diše. „I moraš mi vjerovati, jer... to što ti živiš je, ovaj, *tako važno*.”

„Da, da.”

„*Da. Jeste.*” Zigi je uspio da raspetlja skupljene prste. Dobro je. „I... kad se skinješ s heroina i to...” Dahće. „...biće tu i svi ti novi ljudi koje ćeš upoznati, i, ovaj, ljubitelji tvog romana koji će se osjećati kao ja.” Bubnuo se pesnicom u grudi jednom, dvaput. „Znam da ne želiš biti previše blizak s prijateljima, ali...” Opet se bubnuo. Ovaj put je pomoglo. „Uh... ali *mi* smo bliski, i to nije tako strašno, zar ne? Mislim, znam da ima stvari koje ti kod mene smetaju, ali...”

„Nije stvar u tebi nego u meni.” Kalhun je pročistio grlo. „To je *moj* problem.”

„Ne, ja znam da sam, ono, emotivni slabić i nesiguran u sebe i sve to. Školski psiholog kaže da sam tako mentalno sjeban zbog tatinog zlostavljanja i ostalog da čak i... ne znam što da radim s drugim ljudima, ali...” Žmirka u mrak oko Kalhuna. „Trudim se iz sve snage da budem kul prema tebi, jer... činiš me srećnim... i to... i da ti se nešto desi, to bi me *skrhalo*.”

Protekao je sekund ili dva one čudne, nenarušive tišine, a onda... „Eni je svratila”, rekao je Kalhun.

„Zar već?” Zigi se takoreći tjelesno raskravio od iznenađenja. „To je bilo brzo. Jeste li... *ono* radili, ha-ha-ha?”

„Jesmo. Doveo sam je do orgazma.” Kalhun se kikoće. „Ili bar mislim da jesam.”

„Kul.” Zigi mu je potapšao nogu.

„Jeste.” Čuje se kao neko šuškanje, onda nekoliko puta kucanje, koje, koliko Zigi može odrediti, predstavlja jednu od Kalhunovih ruku što napipava po noćnom stočiću. „Pa... kako ti je otac... i to?” Kres, kres – Narandžasti plamen osvjetljava Kalhunovo lice sa cigaretom u

ustima, modrozelenih očiju širom otvorenih, sa zjenicama kao glave špenadle, i nekako nabijenih elektricitetom, premda bi to mogao biti odraz upaljača.

„O bože.” Zigi je čvrsto zatvorio kapke. „Ma... orgijali smo sa Brajsom.” Onda je pogledao kroz procijep na jednom. Kahun je suviše slabo osvjetljen da bi ga mogao pročitati. „Većinu vremena bio sam bez svijesti, ali... pazi, ovo je kul...” Drugi kapak se naglo otvorio. „Stvarno sam ih, kao, proučavao, dok su me... zlostavljali ili šta već? Tako da mogu o tome pisati u svom magazinu, i...” Zigi bulji u nejasni obris svog prijatelja. „...Rodžer je tako *lud*. To je *nevjerovatno*.”

„A kakav je bio tvoj drugi tata?”

„Znaš već, čudovište.” Zigi osjeća da će se opet ukrutiti. „Možda malo finiji nego obično, ali...” Koža na licu mu je postala jezivo čvornata, bar se tako čini. Sranje. „Uhh, neću... da mislim o tome.”

„Jesi li u redu?”

„Jesam, jesam. Boli me zadnjica, ali osim toga...”

Kahun je ušmrknuo.

„Osim toga, huh... Jebem ti.” Zigi se nagnuo naprijed. „Izvini, okej, ali... Tako mi je drago da te vidim.”

Kahun udiše, izdiše. U vazduhu se osjeća duvan. „Ma da”, kaže. Zigi je sačekao nekoliko trenutaka za slučaj da njegov prijatelj detaljnije razjasni, ali to je samo puka mašta, zna to, i, zapravo, „ma da” je bilo i samo po sebi nevjerovatno, jer je imalo kao neku spokojnost koja skoro sigurno može da se protumači kao sreća, što god to podrazumijevalo. „Jebem ti”, Kahun je odjednom dodao.

„Što?”

„Ma bio sam kreten prema Eni.”

„Ali... kako?” Zigiju se namreškalo lice. „Ne mogu to zamisliti.”

Kahun zuri u cigaretu. „Ne znam. Seks je bio u redu, ali... ja mrzim emocije.” Pritajeno je gledao u Zigiju. „I kada nije htjela da mi se skinе s grbače jer ne silazim s heroina, jednostavno sam... friкнуo, valjda.” Sleže ramenima.

„Pa...” I Zigi je složio ramenima. „Hmm, to tvoje s heroinom i *jeste* prilično zastrašujuće.”

„*Tebi* jeste, naravno. *To* mogu razumjeti. Najbolji smo prijatelji, i brineš se. Ali ona je i sama jebeni džanki. A čak me i ne poznaje.”

„Vjerovatno ne bi trebalo da ti ovo govorim”, kaže Zigi, i nesvjesno se isceri. Nekoliko puta je razmaknuo pa stisnuo noge u stilu zamke za medvjede. „Ali, i ja sam... šmrkao heroin.”

„Ne seri.” Fju, fju, fju... Vrh cigarete ide u cikcak kao svitac kroz mrak. Možda je Kahun ustao.

„Od toga mi se potpuno smučilo.”

„Hm...” Kahun koji je sad, da, dosta bliži Zigiju, čak se izmiče, povlači dim iz cigarete, gasi je. „Pa, to je vjerovatno pozitivno.”

„Tako je.” Zigi nastoji da nazre ono malo što je fizički ostalo od njegovog prijatelja. Uglavnom debela, sablasna šaka, tanani zglob, manji, istegnuti dio ruke pune modrica i krasti. „Jer... Mogu te nadahnuti da prestaneš.”

Kahunova ruka je zadržtala, pomjerila se, umetnula cigaretu u usta. Uvukao je dim. Njegovo napeto lice se zatamnilo, nestalo.

„Mislim, kada odlučiš da *hoćeš* da prestaneš.“

Kalhun je klimnuo i tada za otprilike minut pušio i nakratko se teatralno pojavljivao. Svaki put, lice mu je izgledalo za nijansu manje prestrašeno ili bijesno, ili šta već. Zigi je žmirio u tom pravcu, istinski dirnut, osluškujući Kalhunov dah, i proučavajući dim koji izdiše, jer sadrži biće tog tipa, ma u kako neznatnoj količini. Katkad bi Kalhun podigao pogled sa onoga u što je gledao, ukrstio pogled sa Zigijevim blaženim premda histeričnim očima, i iscerio se na jedan dugi sekund.

Tik, tak, tik...

Kalhun je pročistio grlo. „Trebalo bi da idem u krevet.“ Ispružio se, ugasio cigaretu, nestao.

„Oh, važi.“ Zigi klima glavom uzbuđeno.

„Ali ti možeš ostati. Upali svjetlo ako *hoćeš*. Neće mi smetati.“ Kalhun, ili, bolje, njegov krevet proizveo je zvuk predmeta na koji se liježe.

„Hvala.“ Zigi se lupio po koljenu.

„Ili ako *hoćeš* ovdje da prespavaš, možemo podijeliti krevet. Samo nemoj...“

„Znam. *Nemoj ništa da pokušavaš*, ha-ha-ha.“ Lupa se po koljenu.

Kalhun se smijulji: „Izvini.“

„U redu je, ali... Ozbiljno, čak i ne *želim*. Ne radi se o seksu *uopšte*. Ja...“

„Znam.“ Kalhun je pročistio grlo. „Ja sam kreten.“

„Ne, ne, super si. Nisam na to mislio. Ja... uh...“ Sranje. Zigi je ostalo bez riječi. „Nema veze.“ Ipak, pustio je da mu usne nečujno dovrše rečenicu, mada toliko toga želi da pojasni, i svaka moguća riječ koju bi mogao upotrijebiti zvuči tako neumješno, itd. da u stvari izgleda kao da nečujno sriče neku već napisanu, neshvatljivu molitvu koja nema nikakve veze s tim kako se osjeća dok je izgovara.

„Pa laku noć onda.“ Kalhun se... okrenuo postrance?

„Da“, prošaptao je Zigi. „Lijepo... spavaj.“

Zigi je tako ganut da ne može ni da misli.

Tik, tak, tik...

Jebeš sve ostalo.

(S engleskog prevela **Marija Bergam Pelikani**)